Nr 70

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 30 czerwca 1948 r.

286

OKÓLNIK

z dnia 24 czerwca 1948 r.

w sprawie opodatkowania broni myśliwskiej na rzecz związków samorządowych.

Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości podległym sobie władzom i urzędom pismo okólne Ministerstwa Administracji Publicznej z dnia 10 czerwca 1948 r. L. dz. III SF 3/0/22/48 w sprawie opodatkowania broni myśliwskiej na rzecz związków samorządowych.

Dyrektor Departamentu
S. Kołakowski

(Znak Min. Sk. D. V. 9951/1/48).

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ

z dnia 10 czerwca 1948 r.

L. dz. III. S. F. 3/0/22/48

Do

Obywateli Wojewodów,
Prezydentów miasta st. Warszawy i Łodzi,
Starostów Powiatowych,
Prezydentów miast,
Burmistrzów i Wójtów.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Administracji Publicznej, że niektóre związki samorządowe pobierają podatek od posiadania broni myśliwskiej.

W związku z tym Ministerstwo wyjaśnia, że w myśl postanowień art. 36 ust. 3 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 40, poz. 198) pobieranie na rzecz związków samorządowych podatku od posiadania przedmiotów majątkowych, do których zalicza się także broń myśliwska, jest niedopuszczalne

p. o. Dyrektor Departamentu
(—) St. Rybicki

287

OKÓLNIK

z dnia 25 czerwca 1948 r.

w sprawie oznaczania samochodów ciężarowych stanowiących własność Skarbu Państwa.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości zarządzenie Ministerstwa Komunikacji Departamentu Samochodowego z dnia 11 czerwca 1948 r. Nr X-3a-15/48 w sprawie oznaczania samochodów ciężarowych stanowiących własność Skarbu Państwa.

W związku z powyższym Ministerstwo Skarbu zarządza bezzwłoczne wykonanie odpowiednich napisów na wszystkich samochodach ciężarowych będących w posiadaniu władz i instytucji resortu Ministerstwa.

Dyrektor Departamentu
H. Birencwajg

(Znak Min. Sk. D. I. 22717/3/48).

MINISTERSTWO KOMUNIKACJI
DEPARTAMENT SAMOCHODOWY
Nr K. 3a-15/ /48

Warszawa, dnia 11 czerwca 1948 r.

Do
Ministerstwa Skarbu
w miejscu

Na podstawie rozporządzenia Ministrów: Komunikacji, Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych o wyglądzie zewnętrznym pojazdów mechanicznych (Dz. U. R. P. N. 45/47 poz. 233 § 4 ust. 2) Ministerstwo Komunikacji reguluje sprawę oznaczania samochodów ciężarowych stanowiących własność Skarbu Państwa, w sposób następujący:

1) Oznaczenie powinno znajdować się po obu stronach pojazdu, zasadniczo pośrodku drzwiczek szoferki, 5—10 cm poniżej dolnej części ramy okiennej.

W samochodach nie posiadających drzwiczek, oznaczenie powinno znajdować się po obu stronach pojazdu, na bocznej części nadwozia (skrzyni) tuż za kabiną dla kierowcy na wysokości odpowiadającej miejscu na drzwiczki.

2) Treść całości napisu powinna być złożona w 1—3 wierszach symetrycznie w kształcie poziomego prostokąta, o szerokości około 50 cm bez skrótów i bez dodatkowych ram lub ozdób, np.:

a) Prezydium
Rady Ministrów

b) Ministerstwo
Kultury i Sztuki

c) Ministerstwo Administracji Publicznej
Starostwo powiatowe....... (przymiotnikowa nazwa starostwa)

d) Urząd Wojewódzki
Śląsko-Dąbrowski
Wydział Komunikacyjny

e) Dyrekcja Lasów Państwowych
Okręgu . . . .
w . . . .

Pod napisem dopuszczalny jest garażowy (wewnętrzny) numer samochodu.

3) Wielkość liter w napisie powinna być proporcjonalna do całości napisu, jednak nie mniejsza niż 3 cm (zasadniczo 4 cm). Szerokość i grubość liter drukowanych (kolor biały proporcjonalna do ich wysokości (zasadniczo 2,5 cm). Całość napisu winna być dobrze czytelna, estetyczna i jednolita dla jednego resortu.

Godło zjednoczenia, marka fabryczna, znak itp. nie zastępuje omawianego przepisowego oznaczenia i może być umieszczone jedynie pod nim.

Dyrektor Departamentu
(—) L. Blatton

288

OKÓLNIK

z dnia 25 czerwca 1948 r.

w sprawie stosowania rozporządzenia Ministra Skarbu o księgach handlowych, uproszczonych i podatkowych.

W związku z ogłoszonym rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 17 czerwca 1948 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 października 1946 r. o księgach handlowych, uproszczonych i podatkowych, wydanym co do § 1 pkt 1—5) w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 208), a obowiązującym z dniem 1 lipca 1948 r., Ministerstwo Skarbu wyjaśnia oraz zarządza, co następuje:

Do § 5 ust. 1.

1) Przez „codzienne w miarę zachodzących zmian“ ilościowe i wartościowe bądź tylko ilościowe ujawnianie przychodu, rozchodu oraz stanu przedmiotów majątkowych, wyszczególnionych w zdaniu drugim lit. a) — c) przepisu (towarów, surowców, wyrobów i t. d.) należy rozumieć, iż każdy przychód lub rozchód wspomnianych przedmiotów majątkowych powinien być uwidoczniony w kontroli ilościowej jeszcze w tym samym dniu, w którym zaistniał; użyte w przepisie określenie: „w miarę zachodzących zmian“ wskazuje, iż obowiązkowi ujawniania ruchu i stanu zapasów czyni zadość uwidocznianie zachodzących co do nich zmian w dniach, w których mają one miejsce, jest zaś rzeczą oczywistą, iż w dniu, w którym ruchu zapasów nie było, żadnego zapisu w kontroli ilościowej czynić nie ma potrzeby, a stan towarów w tym dniu powinien być równy stanowi z dnia, w którym ostatni zapis został dokonany.

2) Przychód wyrobów gotowych, wytworzonych we własnym przedsiębiorstwie podatnika, powinien być wpisany do kontroli ilościowej w dniu, w którym produkcja wyrobu została zakończona,

a wyrób przekazano do miejsca sprzedaży — celem zbytu lub do magazynu — celem dalszego przechowania; w przedsiębiorstwach o bardziej rozwiniętym systemie organizacyjnym wpisanie wyprodukowanych wyrobów do kontroli ilościowej powinno być dokonane w dniu, w którym wyroby te przyjęte zostały z działu wytwórczego — po sprawdzeniu wykonania — do magazynu względnie działu sprzedaży; w przedsiębiorstwach, które przechowują wytworzone wyroby oraz sprzedają je bezpośrednio z miejsca wytwarzania, przychód wyrobów powinien być ujawniony w kontroli ilościowej w dniu ich całkowitego wykończenia; co do obowiązku rejestrowania w kontroli ilościowej półwyrobów — zob. ok. Ministerstwa Skarbu z dnia 19 maja 1946 r. Znak Min. Sk. D. V. 7742/1/48 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 57, poz. 236).

3) Ujawnianie w kontroli ilościowej zmian — w miarę ich powstawania — zachodzących w stanie zapasów, obowiązywało podatników również przed wejściem w życie omawianego przepisu, a to zarówno ze względu na charakter i zadania kontroli ilościowej, jak i z uwagi na istniejące co do tego zasady księgowości; przepis powyższy nie nakłada zatem na podatników nowego obowiązku, lecz określa jedynie w sposób wyraźny istniejące już dotychczas ich obowiązki w tym względzie; z powyższego wynika, iż w razie stwierdzenia przed dniem 1 lipca 1948 r. w księgach handlowych uchybień w stosunku do przytoczonych zasad, księgi te nie mogą być uznane za prawidłowe w rozumieniu art. 85 post. pod.; Ministerstwo Skarbu poleca jednak nie kwestionować ksiąg handlowych (zarówno prowadzonych przed dniem 1 lipca 1948 r., jak i prowadzonych po tej dacie) w przypadkach, gdy z uwagi na rodzaj otrzymanego towaru (jego masę (wagę), różnorodność i t. d.) zaistniała oczywista niemożność wciągnięcia do kontroli ilościowej w sposób szczegółowy otrzymanych surowców, towarów i t. d. jeszcze tego samego dnia, w którym towar nadszedł, pod warunkiem jednak, iż przychód tego rodzaju towaru zostanie uwidoczniony w dniu jego otrzymania w kontroli ilościowej chociażby w sposób ogólny (ilość skrzyń, wozów, wagonów i t. d.) na odrębnym koncie np. „towarów niesprawdzonych", „towarów nadesłanych bez specyfikacji" i t. p.

4) Obowiązkowi codziennego ujawniania stanu zapasów uczyni podatnik zadość, wpisując do kontroli ilościowej wartościowo i ilościowo bądź tylko ilościowo stan na początku roku poszczególnych rodzajów lub grup rodzajowych wspomnianych wyżej przedmiotów majątkowych oraz ujawniając w niej każdorazowo ich przychód oraz rozchód; wyprowadzanie każdorazowego stanu zapasów w formie wyrzucania codziennej różnicy między przychodem a rozchodem nie jest konieczne.

5) Przepis — w brzmieniu obecnym — ujmuje w sposób wyraźny sprawę produktów ubocznych, wprowadzając obowiązek ewidencjonowania ich w kontroli ilościowej, podobnie jak i towarów, surowców, wyrobów i t. d.; usunięta w ten sposób została wątpliwość, nie mająca zresztą podstaw z punktu widzenia zasad księgowości, a powstająca poprzednio przy literalnym jedynie ujmowaniu obowiązującego przed dniem 1 lipca 1948 r. tekstu § 5 ust. 1.

6) Ministerstwo Skarbu zwraca przy tym uwagę, iż ewidencjonowaniu w kontroli ilościowej podlega zarówno przychód i rozchód surowców, półwyrobów i materiałów pomocniczych w przypadkach nabywania ich do produkcji, jak i przychód oraz rozchód ich w przypadkach, gdy uległy one sprzedaży — wbrew pierwotnemu przeznaczeniu— w stanie niezmienionym; podobnie uwidocznieniu w kontroli ilościowej podlegają odpadki produkcji w przypadkach, gdy są one zbywane; nie należy jednak kwestionować ksiąg handlowych, gdy kontrola ilościowa nie ujawnia odpadków, powstałych w toku produkcji, jeżeli wartość ich jest nieznaczna lub gdy zbywanie odpadków występuje tylko w sporadycznych przypadkach, w związku z czym transakcje tego rodzaju nie stanowią dla podatnika trwałego, o charakterze częstotliwym źródła przychodu.

Do § 5 ust. 3 i 4.

W ustępach powyższych — poza drobnymi zmianami redakcyjnymi — istotnych zmian w stosunku do poprzednio obowiązującego tekstu nie wprowadzono.

Do § 5 ust. 5.

Przepis ten jest nowy; odnosi się on do podatników, prowadzących przedsiębiorstwa, w których dokonuje się zarówno sprzedaży w większych ilościach bądź dla celów dalszej odsprzedaży albo przerobu, jak i drobnej sprzedaży konsumentom, lecz w których ze względu na szczupłość pomieszczenia niemożliwy jest podział znajdujących się w przedsiębiorstwie towarów na przeznaczone do sprzedaży drobnej i sprzedaży pozostałej.

W praktyce chodzi tu o przedsiębiorstwa, posiadające jeden lokal, a nie dysponujące oddzielnymi magazynami, składami i t. p., w których możliwe byłoby dokonanie podziału towarów w sposób wyżej wskazany bądź wyodrębnianie — przy przekazywaniu do własnych miejsc zbytu — towarów, przeznaczonych do drobnej sprzedaży, jak to przewiduje § 5 ust. 3.

Typowym przykładem tego rodzaju przedsiębiorstwa jest zakład handlowy posiadający jedną izbę (sklep), w której towary zarówno ulegają złożeniu jak i sprzedaży oraz wydawaniu odbiorcom, przy czym z uwagi na brak możliwości technicznych są one przechowywane w przedsiębiorstwie bez podziału jak wyżej, niemożliwego zresztą ze względu na przygodną klientelę, wykluczającą wszelkie przewidywania w tym względzie.

Należy jednak podkreślić, iż posiadane przez przedsiębiorstwo oddzielnego miejsca przechowywania towaru, nie stanowi przeszkody dla stosowania przepisu, jeżeli z miejsca przechowywania nie

dokonuje się sprzedaży bądź wydawania towarów odbiorcom oraz jeżeli — jak wyżej wskazano — przekazywanie towarów do własnych miejsc sprzedaży nie jest dokonywane odrębnie dla sprzedaży drobnej i dla sprzedaży pozostałej. Przepis bowiem ma zastosowanie jedynie w przypadku, gdy zarówno sprzedaż jak i wydawanie towarów odbiorcom następuje w tym samym pomieszczeniu, za które uważać należy jedną lub więcej izb ze sobą bezpośrednio połączonych z tym, że możliwości przedsiębiorstwa w sposób oczywisty wykluczają podział z góry znajdujących w tych izbach towarów według rodzaju dokonywanych transakcyj.

Do § 5 ust. 6.

W porównaniu z poprzednim brzmieniem tego przepisu nastąpiła zmiana o tyle, iż obecnie umożliwione zostało dyrektorom izb skarbowych udzielanie podatnikom również częściowych zwolnień od obowiązku prowadzenia kontroli ilościowej, co rozumieć należy w ten sposób, że udzielać można zwolnień bądź od prowadzenia wogóle kontroli ilościowej lub tylko od obowiązku ewidencjonowania rozchodu towarów albo zwalniać od obowiązku rejestrowania w kontroli ilościowej zarówno przychodu, jak i rozchodu lub tylko rozchodu lecz tylko niektórych towarów lub grup towarów, będących przedmiotem obrotu przedsiębiorstwa.

Zarządzenie Ministerstwa Skarbu, zawarte w okólniku Nr 185 z dnia 12 czerwca 1947 r. Nr D. V. 2485/1/47 co do przedstawiania Ministerstwu do aprobaty decyzyj w sprawie udzielenia całkowitego zwolnienia od obowiązku prowadzenia kontroli ilościowej przez podatników obowiązanych do prowadzenia ksiąg handlowych, a prowadzących przedsiębiorstwa przemysłowe lub przedsiębiorstwa dokonujące sprzedaży w większych ilościach bądź dla celów dalszej odsprzedaży lub przeróbki — poza przypadkami, oczywiście, o których mowa w § 5 ust. 5 (obecnego tekstu), — pozostaje nadal w mocy.

Do § 6 ust. 1.

1) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, iż w przypadku, gdy podatnik stosuje w swoim przedsiębiorstwie — jako stały system — wystawianie asygnat kasowych na każdy przychód i rozchód kasowy, sporządzenie raportu kasowego może być dokonane wkońcu dnia — przy zamknięciu przedsiębiorstwa; w takim jednak przypadku na początku każdego dnia podatnik powinien wpisać do raportu kasowego saldo dnia poprzedniego; w przypadku, gdy właściciel podejmuje codziennie pozostałą w kasie gotówkę, sumy przezeń podjęte powinny być każdorazowo rozchodowane w raporcie kasowym danego dnia, wpisaniu zaś w raporcie kasowym dnia następnego podlegają sumy wpłacone przez właściciela do kasy.

2) Sprzedaże udowodniane bloczkami kasowymi, taśmami kas mechanicznych lub zestawieniami prowadzonymi przez osoby przyjmujące gotówkę, mogą być wpisywane do raportu kasowego w jednej sumie; pozostałe transakcje gotówkowe należy do raportu kasowego wpisywać szczegółowo.

Do § 6 ust. 2.

1) Obowiązek prowadzenia przez sprzedających dziennych zestawień sprzedaży jest obowiązkiem nowym; dotyczy on wszystkich osób, dokonujących w przedsiębiorstwie sprzedaży; każda z nich obowiązana jest prowadzić oddzielnie zestawienia sprzedawanych przez siebie towarów. Jeżeli w przedsiębiorstwie następuje zmiana personelu, to dla nowego pracownika nie ma obowiązku zakładania nowej księgi zestawień sprzedaży; może on dokonane przez siebie transakcje sprzedaży notować w księdze prowadzonej przez poprzednika; natomiast nie może dokonywać zapisów do jednej księgi dziennych zestawień sprzedaży dwóch lub więcej sprzedawców, czynnych w przedsiębiorstwie równocześnie.

2) Przepis nie wprowadza wzoru według którego mają być prowadzone zestawienia sprzedaży, pozostawiając w tym względzie swobodę podatnikowi; zestawienia te mogą być zatem prowadzone w sposób dostosowany do potrzeb przedsiębiorstwa: w blokach, księgach, zeszytach, ponumerowanych i oprawnych, a nadto zaświadczanych przez właściwe urzędy skarbowe (rewizyjne). Zestawienia powinny być sporządzane atramentem bądź ołówkiem atramentowym.

3) Jeżeli chodzi o sposób, w jaki ma być dokonywane zaświadczenie księgi dziennych zestawień sprzedaży, to odpowiednie zastosowanie mają wskazówki, zawarte w okólniku z dnia 2 grudnia 1947 r. w sprawie stosowania przepisów rozporządzenia Ministra Skarbu o księgach handlowych, uproszczonych i podatkowych (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 57) (wz. 401) z tym, że na księgach należy zamieszczać klauzulę według załączonego wzoru.

4) Z uwagi na trudności, jakie mogą powstać w pierwszym okresie obowiązywania przepisu na odcinku zaopatrzenia się przez podatników w odpowiednie księgi dziennych zestawień sprzedaży, Ministerstwo Skarbu poleca nie kwestionować ksiąg handlowych podatników, którzy dzienne zestawienia sprzedaży, o których mowa w przepisie, zaczęli prowadzić nie z dniem 1 lipca 1948 r., lecz po tym terminie, nie później jednak niż z dniem 1 sierpnia 1948 r.

Do § 6 ust. 3.

1) W myśl zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 2 czerwca 1948 r. o wprowadzeniu dla niektórych grup podatników obowiązku udowodniania przychodów gotówkowych kopiami kwitów z bloczków urzędowego nakładu (Monitor Polski z dnia 12 czerwca 1948 r. Nr 54, poz. 305) obowiązek ten ciąży na:

a) podatnikach prowadzących księgi handlowe w odniesieniu do przedsiębiorstw lub zakładów, prowadzonych na terenie miasta stołecznego Warszawy oraz miast: Bytomia, Chorzowa, Gliwic, Katowic, Krakowa, Łodzi, Poznania i Sosnowca, z wyłączeniem przedsiębiorstw państwowych i samorządowych oraz pozostających pod zarządem państwowym i samorządowym,

b) podatnikach wymienionych w art. 10 pkt 5 lit. c) dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 3, poz. 23) — na obszarze całego Państwa; należą do nich: lekarze, lekarze weterynarii, lekarze dentyści i technicy dentystyczni, felczerzy, położne, pielęgniarki dyplomowane, adwokaci, notariusze, obrońcy sądowi, inżynierowie oraz technicy.

2) Nie należy udzielać zwolnień od obowiązku prowadzenia przez sprzedawców zestawień sprzedaży, określonych w § 6 ust. 2, spółdzielniom, których księgi handlowe okazały się nieprawidłowe pod względem merytorycznym (nierzetelne) lub co do których istnieją podstawy do zasadnego domniemania, iż sposób ich prowadzenia nie odpowiada zasadom oraz ideologii ruchu spółdzielczego.

Do § 6 ust. 6.

Jako przykład samokontroli wewnętrznej przedsiębiorstwa może służyć prowadzenie niezależnie od bloczków kasowych również zestawień utargów przez sprzedawców albo równoczesne stosowanie systemu wydawania asygnat kasowych na każdy przychód lub rozchód kasowy; przykładem takim jest również prowadzenie — obok kontroli ilościowej — chronologicznej, podręcznej księgi przychodu i rozchodu przez magazyniera i t. d.; w myśl przepisu wszelkie tego rodzaju dokumenty podlegają obowiązkowi przechowywania narówni z dowodami, stanowiącymi bezpośrednią podstawę do księgowania, zgodnie z art. 56 k. k. dokumenty te i dowody powinny być przechowywane przez lat dziesięć.

Do § 6-a.

Z przepisu wynikają następujące zasady:

1) iż w księgach handlowych ujawnianie transakcyj sprzedaży nie może być dokonywane na rachunku towarów, lecz należy dla tego celu prowadzić oddzielny rachunek sprzedaży,

2) iż, gdy przedsiębiorstwo, oprócz sprzedaży towarów w większych ilościach bądź dla celów dalszej odsprzedaży albo przeróbki, prowadzi także drobną sprzedaż różnorodnych towarów konsumentom, to ta drobna sprzedaż powinna być zapisywana w księgach handlowych podatnika na odrębnym koncie sprzedaży;

poprzednio obowiązujące przepisy żadnych w tym względzie postanowień nie zawierały.

Do § 11.

Przepisy § 11 zostały w noweli rozp. księg. uzupełnione nowym ustępem, wprowadzającym dla prowadzących księgi handlowe podatników, przyjmujących od nakładców surowce, półwyroby i towary do dalszej przeróbki lub obróbki, obowiązek oddzielnego ewidencjonowania materiałów otrzymywanych od nakładcy; ewidencjonowanie powinno być dokonywane codziennie, w miarę przyjmowania towarów do przerobu lub obróbki albo w miarę ich wydawania po przerobie.

Wyjaśnienia do § 5 ust. 1, zawarte w niniejszym zarządzeniu mają tu odpowiednie zastosowanie. Należy podkreślić, iż dotychczas obowiązujące przepisy rozp. księg. nakładały na podatnika jedynie obowiązek prowadzenia w księgach odrębnego konta dla każdego nakładcy z podaniem jego imienia i nazwiska oraz adresu; obowiązek ten jest nadal aktualny.

Do § 12 lit. d).

Jedyną zmianą wprowadzoną w przepisie przez obecną nowelę jest wyraźne stwierdzenie, iż do drobnych wydatków, o których mowa w przepisie, zaliczają się także wydatki reprezentacyjne; należy zaznaczyć jednakże, iż w ramach określonych przepisem wydatki te i przy poprzednio obowiązującym brzmieniu przepisu mogły być również udokumentowywane dowodami wewnętrznymi, uznawanymi w takich razach za należyte w rozumieniu art. 86 ust. 1 post. pod.

Do § 22 ust. 2.

Obowiązek przechowywania przez podatników, prowadzących księgi uproszczone i podatkowe, dowodów, wystawianych w ramach istniejącego w przedsiębiorstwie systemu kontroli wewnętrznej, jak również wszelkich innych dokumentów otrzymywanych w związku z działalnością przedsiębiorstwa, istnieje zgodnie z ustępem 1 tego przepisu — przez lat sześć, licząc od końca okresu rachunkowego, w którym dokumenty te wystawiono lub otrzymano; przy księgach handlowych obowiązek ten, jak to już wyżej zaznaczono, istnieje przez lat dziesięć;

wyjaśnienia do § 6 ust. 6 zawarte w niniejszym zarządzeniu, mają tu odpowiednie zastosowanie.

Do § 33.

Przepis ten został obecną nowelą uzupełniony przez rozciągnięcie na podatników prowadzących księgi uproszczone mocy przepisów § 6 ust. 2 i 3, dotyczących obowiązku udowodniania sprzedaży towarów dziennymi zestawieniami sprzedaży, prowadzonymi przez sprzedających; w związku z tym wyjaśnienia do § 6 ust. 2 i 3 zawarte w niniejszym zarządzeniu, mają tu również odpowiednie zastosowanie.

Dyrektor Departamentu
S. Kołakowski

Zał. 1.

(Znak Min. Sk. D. V. 10113/1/48).

Pozycja 288

W z ó r

klauzuli zaświadczenia

„Niniejszym stwierdza się, że przedstawiona przez podatnika . . . . w . . . . księga dziennych zestawień sprzedaży na czas od dnia . . . . . . 194 . . r. zawiera . . . . stron ponumerowanych i *) przeciągniętych sznurem, umocowanym pod niniejszym zaświadczeniem . . . . *) ostemplowanych okrągłą pieczęcią urzędową na stronach . . . . .

Nr . . . . dnia . . . . . . 194 . . r.

(Pieczęć tuszowa) . . . .

podpis

*) niepotrzebne skreślić.

289

z dnia 25 czerwca 1948 r.

w sprawie ulg w spłacie należności Społecznego Funduszu Oszczędnościowego.

W związku z wątpliwościami w sprawie właściwości władz skarbowych w zakresie przyznawania ulg w spłacie składek oszczędnościowych i rocznych wkładów oszczędnościowych oraz w sprawie okresów czasu, na jakie należności te mogą być odraczane i rozkładane na raty — Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że z uwagi na postanowienia art. 10 ustawy z dnia 30 stycznia 1948 r. o obowiązku społecznego oszczędzania (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 74) należności z tytułu składek i rocznych wkładów oszczędnościowych mogą być na prośbę uczestników Funduszu odraczane lub rozkładane na raty zgodnie z postanowieniami art. 26 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173).

Do odraczania i rozkładania na raty składek i rocznych wkładów oszczędnościowych Społecznego Funduszu Oszczędnościowego — fundusz A i C właściwymi są władze skarbowe, które w tym zakresie stosują przepisy rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 5 września 1946 r. w sprawie wykonania art. 23, 26 i 35 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 292) z tym, że do rocznych wkładów oszczędnościowych należy stosować postanowienia § 2 ust. 1, zaś do składek oszczędnościowych postanowienia § 2 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia. Poza tym władze skarbowe stosują w sprawie ulg w spłacie należności na rzecz Społecznego Funduszu Oszczędnościowego tryb postępowania ustalony w zakresie udzielania ulg w spłacie zobowiązań podatkowych.

Podając powyższe do wiadomości, Ministerstwo Skarbu poleca, aby analogicznie jak w zaliczkach podatku dochodowego i obrotowego władze skarbowe korzystały z przysługujących im uprawnień jedynie w przypadkach wyjątkowych i z jaknajdalej posuniętą ostrożnością.

Podsekretarz Stanu
Prof. Dr. L. Kurowski

(Znak Min. Sk. D. V. 8377/2/48-.

290

OKÓLNIK

z dnia 25 czerwca 1948 r.

w sprawie zwolnienia komisantów Robotniczej Spółdzielni Wydawniczej „Prasa" od obowiązku prowadzenia ksiąg handlowych w latach 1947 i 1948 r.

Na podstawie art. 16 ust. 3 zdanie ostatnie dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 3, poz. 23) w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 25 lutego 1948 r. o zmianie dekretu o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 94) Ministerstwo Skarbu zwalnia komisantów Robotniczej Spółdzielni Wydawniczej „Prasa" w Warszawie, zajmujących się — na zlecenie komitenta — sprzedażą w kioskach czasopism, książek oraz wyrobów Polskiego Monopolu Tytoniowego, od obowiązku prowadzenia ksiąg handlowych w latach podatkowych 1947 i 1948.

Podlegającą opodatkowaniu prowizję tych komisantów należy ustalać na podstawie prawidłowo

prowadzonych ksiąg handlowych Robotniczej Spółdzielni Wydawniczej „Prasa“ jako komitenta.

Robotnicza Spółdzielnia Wydawnicza „Prasa“ obowiązana jest:

1) dostarczać odnośnym urzędom skarbowym (rewizyjnym) danych, dotyczących obrotów, dokonanych przez komisantów oraz wysokości otrzymanej przez nich prowizji komisowej,

2) dopilnowywać i dokonywać kontroli wpłacania przez komisantów zaliczek na podatek obrotowy do terytorialnie właściwych dla nich urzędów skarbowych (rewizyjnych) w terminach, przewidzianych dla tych wpłat w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 51).

Jednocześnie Ministerstwo Skarbu zaznacza, że zwolnienie niniejsze nie dotyczy obowiązku komisantów, o których wyżej mowa, prowadzenia ksiąg handlowych, uproszczonych lub podatkowych, wynikającego z przepisów kodeksu handlowego lub innych przepisów prawnych.

Za Ministra Skarbu
Prof. Dr. L. Kurowski
Podsekretarz Stanu

(Znak Min. Sk. Nr D. V. 6235/3/48).

291

OKÓLNIK

z dnia 28 czerwca 1948 r.

w sprawie wyjaśnień do art. 17 ust. 4 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym.

W związku z podniesionymi wątpliwościami w zakresie stosowania podwyżki stawek podatku obrotowego Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

I.

W myśl przepisu art. 17 ust. 4 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 25 lutego 1948 r. (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 94) powinny być, o ile zajdą warunki omówione w cz. II okólnika, podwyższone o 50% stawki podatku obrotowego:

1) od obrotów, osiągniętych z wykonywania przedsiębiorstw wydawnictw książek, dzienników oraz czasopism, drukowanych na obszarze Rzeczypospolitej (art. 17 ust. 1 pkt. 2) lit. a),

2) od obrotów, osiągnięych ze sprzedaży lub wymiany nabytych w tym celu i nieprzerobionych towarów, z wyjątkiem obrotów osiągniętych przez spółdzielnie należące do związków rewizyjnych, jak również przez przedsiębiorswa państwowe i związków samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorstwa pozostające pod zarządem państwowym lub związków samorządu terytorialnego oraz z wyjątkiem sprzedaży w aptekach (art. 17 ust. 1 pkt. 3) lit. a),

3) od obrotów, osiągniętych ze sprzedaży lub wymiany surowców, półwyrobów lub wyrobów gotowych, wytworzonych na rachunek własny we własnym lub obcym przedsiębiorstwie, z wyjątkiem obrotów osiągniętych przez należące do związków rewizyjnych spółdzielnie, zatrudniające do 50 robotników i zatrudnionych przy produkcji udziałowców oraz przez spółdzielnie należące do związków rewizyjnych i zrzeszające rzemieślników chałupników oraz osoby trudniące się przemysłem ludowym lub domowym, ze sprzedaży lub wymiany wyrobów gotowych wytworzonych sposobem rzemieślniczym przez spółdzielnię lub na jej rachunek przez jej udziałowców oraz z wyjątkiem sprzedaży w aptekach (art. 17 ust. 1 pkt. 5) lit. a),

4) od obrotów, osiągnięych z prowizji i innych wynagrodzeń podlegających 8% stawce podatkowej (art. 17 ust. 1 pkt. 6),

5) od obrotów podlegających 4% stawce podatkowej (art. 17 ust. 1 pkt. 7),

Natomiast na podstawie art. 17 ust. 4 pod. obr. nie może mieć miejsca podwyżka stawek od pozostałych obrotów, a w szczególności:

1) od obrotów, osiągniętych przez zakłady ubezpieczeń (art. 17 ust. 1 pkt. 1) i pkt. 2) lit. c) pkt. 5 lit. b),

2) od obrotów, osiągniętych ze sprzedaży lub wymiany nabytych w tym celu i nieprzerobionych towarów przez spółdzielnie należące do związków rewizyjnych, jak również przez przedsiębiorstwa państwowe i związków samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorstwa pozostające pod zarządem państwowym lub związków samorządu terytorialnego (art. 17 ust. 1 pkt. 2) lit. b),

3) od obrotów, osiągniętych z czynności kredytowych z wyjątkiem zysku brutto z dokonanych operacyj obcymi walutami, dewizami tudzież wszelkiego rodzaju papierami wartościowymi (art. 17 ust. 1 pkt. 3) lit. b),

4) od obrotów, osiągniętych ze sprzedaży lub wymiany surowców, półwyrobów lub wyrobów gotowych wytworzonych na rachunek własny we własnym lub obcym przedsiębiorstwie przez należące do związków rewizyjnych spółdzielnie, zatrudniające do 50 robotników i zatrudnionych przy produkcji udziałowców oraz od obrotów ściągniętych przez spółdzielnie, należące do związków rewizyjnych i zrzeszające rzemieślników, chałupników oraz osoby trudniące się przemysłem ludowym lub domowym, ze sprzedaży lub wymiany wyrobów gotowych, wytworzonych sposobem

rzemieślniczym przez spółdzielnie lub na jej rachunek przez jej członków (art. 17 ust. 1 pkt. 4 lit. a) i lit. b).

II.

W myśl art. 17 ust. 4 pod. obr. podwyżkę stawek należy stosować w przypadkach, gdy:

1) podatnicy obowiązani do prowadzenia ksiąg handlowych, uproszczonych lub podatkowych ksiąg tych w ogóle nie prowadzą,

2) prowadzone przez obowiązanych do tego księgi nie zostaną uznane za dowód przy ustalaniu podstaw opodatkowania

Ad 1) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że narówni z faktem nieprowadzenia — wbrew obowiązkowi — wogóle ksiąg handlowych, ksiąg uproszczonych lub podatkowych, należy uważać także:

a) prowadzenie ksiąg lecz typu niedozwolonego dla danego rodzaju działalności np. w przypadku prowadzenia ksiąg uproszczonych zamiast właściwych dla danego przedsiębiorstwa ksiąg handlowych lub ksiąg podatkowych zamiast ksiąg uproszczonych, przepis powyższy niema zastosowania w przypadku prowadzenia ksiąg wyższego rzędu na podstawie § 23 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 października 1946 r. o księgach handlowych, uproszczonych i podatkowych, np. w przypadku prowadzenia ksiąg handlowych przez podatników obowiązanych do prowadzenia ksiąg uproszczonych,

b) niepowołanie prowadzonych ksiąg u władzy podatkowej zgodnie z przepisami dekretu o postępowaniu podatkowym jako dowodu w postępowaniu podatkowym, jeżeli podatnik był obowiązany do prowadzenia ksiąg (art. 118 ust. 3 pkt. 1) w związku z art. 62 i 64 post. pod.).

Ad 2) Księgi nie zostaną uznane za dowód przy ustalaniu podstawy opodatkowania:

a) w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości ksiąg,

b) w przypadku niestwierdzenia nieprawidłowości ksiąg, lecz tylko wówczas, gdy władze podatkowe są uprawnione z mocy szczególnych przepisów do pominięcia dowodu z ksiąg.

Co się tyczy przypadku, wymienionego pod a), w zakresie stwierdzenia nieprawidłowości ksiąg, to zauważyć należy, że w myśl art. 86 post. pod. księgi stanowią dowód w postępowaniu podatkowym, jeżeli są prawidłowe; prawidłowymi są księgi, jeżeli są prowadzone zarówno rzetelnie (zgodnie z prawdą) jak i niewadliwie, to znaczy zgodnie z przepisami kodeksu handlowego i innymi przepisami prawnymi, a także z zasadami księgowości (art. 85 ust. 2 post. pod.). Za prowadzenie niezgodne z innymi przepisami prawnymi w szczególności uznać należy nieprzestrzeganie przez apteki przy prowadzeniu ksiąg handlowych przepisów §§ 16—21 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 grudnia 1947 r. o obowiązku prowadzenia ksiąg szczególnego typu przez podatników zawodu aptekarskiego albo w przypadku nieprowadzenia przez apteki ksiąg uproszczonych lub podatkowych według wzorów i zasad wymienionych w powołanym rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 17 grudnia 1947 r. Stwierdzenie zatem, że księgi są bądź nierzetelne bądź wadliwe, czyli nieprawidłowe, powoduje nieuznanie tych ksiąg jako dowodu w postępowaniu podatkowym i w tych przypadkach należy stosować podwyżkę stawek podatku obrotowego na podstawie art. 17 ust. 4 pod. obr.

Co do ksiąg wadliwych, to podkreślić należy, że księgi, w których stwierdzono wadliwości mające charakter porządkowy, polegające na formalnych usterkach i brakach, powinny być uznane za dowód w trybie art. 89 ust. 1 post. pod., wobec czego i podwyżka stawek podatku obrotowego nie może w tych przypadkach mieć miejsca. Przeciwnie wadliwości istotne, powodujące nieprawidłowość ksiąg i odbierające im moc dowodu, nakładają na władze podatkowe obowiązek, jak to wynika z wyraźnego przepisu art. 118 ust. 3 post. pod., ustalenia podstawy opodatkowania w drodze oszacowania, a zatem i zastosowania podwyżki stawek podatku obrotowego. Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę na wykładnię przepisów art. 89 ust. 1 post. pod. i art. 138 § 2 p. k. s., zamieszczoną w okólnikach z dnia 5 lipca 1947 r. Nr D. V. 2606/1/47 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 19, poz. 243) i z dnia 6 lutego 1948 r. Nr D. V. 1187/3/1/47 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 15, poz. 65), w myśl której za usterki i braki nie mające istotnego znaczenia nie mogą być uznane uchybienia, przy których mogą się nasunąć zastrzeżenia i wątpliwości co do rzetelności zapisów (np. wywabianie treści zapisów) oraz usterki utrudniające albo uniemożliwiające sprawdzenie zapisów, np. nieujawnienie ilości nabytego towaru, brak inwentarza bądź remanentu towarów, nieprowadzenie kontroli ilościowej towarów przez podatników obowiązanych do jej prowadzenia. W tych przypadkach księgi, jako nieprawidłowe, nie mogą być uznane za dowód, a podstawa opodatkowania powinna być ustalona w drodze oszacowania w trybie art. 118 post. pod. Okoliczność, że oszacowana podstawa opodatkowania może niezbyt odbiegać od zeznanej kwoty (co zresztą może się zdarzyć tylko w wyjątkowo uzasadnionych przypadkach) i różnić się od obrotu wynikającego z ksiąg tylko o kwotę będącą zaokrągleniem wykazanego obrotu, nie może mieć wpływu na ocenę ksiąg i nie przywraca im mocy dowodu.

Co się zaś tyczy przypadku, wymienionego pod b) w zakresie obowiązku lub uprawnienia władzy podatkowej do pominięcia ksiąg, a tym samym do nieuznania ich jako dowodu w postępowaniu podatkowym z mocy szczególnych przepisów, to zauważyć należy, że przepisami tymi są w szczególności przepis art. 89 ust. 2 dekretu o postępowaniu podatkowym oraz przepisy art. 7 ust. 2 w związku z art. 9 ust. 1 i art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 2 czerwca 1947 r. o obywatelskich komisjach podatkowych i lustratorach społecznych.

Dyrektor Departamentu
S. Kołakowski

(Znak Min. Sk. D. V. 8238/1/48).

Pozycja 291

292

OBWIESZCZENIE MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 28 czerwca 1948 r.

w sprawie udzielenia zezwolenia na prowadzenie wolnych składów napojów winnych typu B.

Ministerstwo Skarbu udzieliło zezwolenia na prowadzenie wolnych składów napojów winnych typu B następującym firmom:

1. Stanisław Belon — Cieszyn, ul. Szeroka 1,
2. Nyka i Posłuszny — Sp. z o. o. — Poznań, ul. Wrocławska 33/34,
3. Juliusz Grosse — Sp. z o. o. — Kraków, ul. Sławkowska 11/15,
4. Federacja Warszawskich Powszechnych Spółdzielni Spożywców — z odp. udz. — Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 52/54.

Dyrektor Departamentu
Inż. T. Sibera

(Znak Min. Sk. D. VI. 6994/3/48).

Objaśnienie znaków:

OrOs	— dział	organizacyjny i osobowy
GB	— „	gopodarczy i budżetowy resortu
KS	— „	karny skarbowy
OSk	— „	Ochrony Skarbowej
OK	— „	obrotu pieniężnego i kredytu
B	— „	budżetowy
K	— „	finansów i podatków komunalnych
RK	— „	rachunkowo-kasowy
C	— „	ceł
ZPP	— „	zobowiązań i postępowania podatkowego
POD	— „	podatków: obrotowego i dochodowego
PW	— „	podatku od wynagrodzeń
MOSk	— „	podatku od nabycia praw majątkowych i opłaty skarbowej
P	— „	innych podatków bezpośrednich
EA	— „	egzekucji administracyjnej
A	— „	akcyz
M	— „	monopolów
U	— „	ubezpieczeń
Sp	— „	spółdzielczości
L	— „	likwidacyjny
R	— „	różnych
Z	—	zarządzenie
I	—	instrukcja
O	—	okólnik
Ob	—	obwieszczenie
Uch	—	uchwała
Rp	—	rozporządzenie

Poz.	T R E Ś C		Data	Znak	OrOs	GB	KS	OSk	OK	B	K	RK	C	ZPP	POD	PW	MOSk	P	EA	A	M	U	Sp	L	R
286	W sprawie opodatkowania broni myśliwskiej na rzecz związków samorządowych.	O	24 VI. 1948 r.	D. V. 9951/1/48														X							
287	W sprawie oznaczania samochodów ciężarowych stanowiących własność Skarbu Państwa.	O	25 VI. 1948 r.	D. I. 22717/3/48																					X
288	W sprawie stosowania rozporządzenia Ministra Skarbu o księgach handlowych, uproszczonych i podatkowych.	O	25 VI. 1948 r.	D. V. 10113/1/48										X											
289	W sprawie ulg w spłacie należności Społecznego Funduszu Oszczędnościowego.	O	25 VI. 1948 r.	D. V. 8377/2/48																					X
290	W sprawie zwolnienia komisantów Robotniczej Spółdzielni Wydawniczej „Prasa" od obowiązku prowadzenia ksiąg handlowych w latach 1947 i 1948 r.	O	25 VI. 1948 r.	D. V. 6235/3/48											X										
291	W sprawie wyjaśnień do art. 17 ust. 4 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym.	O	28 VI. 1948 r.	D. V. 8238/1/48											X										
292	W sprawie zezwolenia na prowadzenie wolnych składów napojów winnych typu B.	O	28 VI. 1948 r.	D. VI. 6994/3/48																X					

Cena zł 55

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumerata: roczna zł 2.400; półroczna zł 1.300 kwartalna zł 700; miesięczna zł 300.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu w P. K. O. Nr I-4428, podając cel wpłaty, nazwę instytucji względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz okres czasu, którego prenumerata dotyczy. Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty. Prenumeratę przyjmuje się na okresy od miesiąca następnego po dokonaniu wpłaty, jednak na okres nie dłuższy niż do końca 1948 r.

Reklamacje z powodu nieotrzymania numeru należy zgłaszać we właściwym Urzędzie pocztowym natychmiast po otrzymaniu następnego kolejnego numeru. Reklamacje kierowane do Administracji pozostaną bez odpowiedzi. Pojedyńcze numery są do nabycia w Admistracji Dziennika Urzędowego Ministrerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4

Cena ogłoszeń za 1 milimetr szerokości 1 szpalty, wynosi zł90.

Druk. PWPW. Warszawa, Sanguszki 1.